

Tittel og forfatter:

«SKOLEVEGRING-OM Å RULLE UT EN RØD LØPER» av Jan Myhrvold-Hanssen

Beskrivelse:

«Fenomenet skolevegring kan forstås og beskrives fra ulike perspektiver. Symptomet er et alvorlig signal på barn og ungdoms mistriivsel og må utforskes, kartlegges og utredes så raskt som mulig. Skolevegringen som også representerer en sosial tilbaketrekning, skaper sekundærproblemer som igjen virker inn på og begrunner deler av fraværet. Artikkelen inneholder også et konkret eksempel på skolevegring og på hva som ble gjort.»

Bestillingsinformasjon:

Artikkelen ble publisert i fagtidsskriftet «Spesialpedagogikk» nummer 9/2007 og er ikke lenger tilgjengelig på nettet. Informasjon om løssalg finner du på www.spesialpedagogikk.no.

I dette dokumentet finner du sitatene som refereres til i artikkelen «Skolevegring – kartlegging og tiltak» av Autismeforeningen i Norge, Akershus fylkeslag.

Om målene ved behandlingen

I delen av artikkelen som heter «En skolehistorie» leser vi om arbeidet rundt en gutt som het Lurias. Ved hjelp av morgensamtaler med en terapeut fra Bærum BUP og tett samarbeid mellom BUP, skolen, foresatte og eleven ble tre viktige mål nådd:

Håp og tillit. «Lurias gikk ikke til skolen de første dagene, og hans begrunnelse var at det var alt for mye som var uklart der i forhold til hva som skulle skje, hvor han skulle være, hva han skulle gjøre, hvem han skulle være sammen med, hvilken lærer, i hvilke timer og hvor lenge, hva med friminuttene osv? Jeg ga min uforbeholdne støtte på at alle slike viktige ting for han måtte klargjøres og avtales. Og at det derfor var for tidlig å gå tilbake til skolen. Foreldrene støttet han også på dette nå. Og lettelsen kom på besøk i huset.» (side 12)

Bedre tilrettelegging. «Hva er det som skal til av endringer og nye tiltak som kan bidra til at Lurias får det bra nok til å kunne gå på skolen, med seg selv, i familien, med venner og på skolen. For slik har det ikke vært. Lurias hadde ikke hatt det bra nok. Det var noen mønstre som måtte endres både hjemme og på skolen for å fremme en god utvikling for Lurias. Med få grep kunne skolen hjelpe han med bedre 'oversiktskart' over planer og aktiviteter, noe han brukte mye energi på å skaffe seg uten helt å lykkes. [...] Likeledes trengte han forutsigbarhet, slik at selv den store gutten Lurias kunne være trygg på og mentalt forberedt på det som skulle skje, når og hvor. Videre måtte oppgaver og prestasjonskrav tilpasses bedre, slik opplevelse av mestring og mening kunne reetableres på skolen. Og den pedagogiske hjelpen skulle være en nesten *usynlig håndrekning*, hvis ikke virket den krenkende.» (side 13)

Tilknytning til en lærer. «Jeg fikk høre om en fin kontaktutvikling mellom Lurias og den viktigste læreren hans som ble et viktig ankerfeste for han på skolen, en han kunne holde seg i nærheten av, en han kunne spørre og som ga svar på en måte som gjorde at Lurias ikke følte seg dum.» (side 13)

Om å ta styring på barnets sosialliv

«Mange foreldre gjør formidable innsatser for å hjelpe sine barn med å få gode venner ved sosial tilrettelegging og arrangering av samvær mellom jevnaldrende, ved å åpne sine hjem, invitere til aktiviteter og opplevelser, weekender og feriereiser og lignende, utover det som er vanlig prososial foreldreadferd. Dette kan være hjelpesomt i førskole- og delvis småskolealder, men senere «gjennomskues» det, og det kan få en ikke ønsket effekt for barna som poengtering av sosial inkompetanse. Det å få venner ved foreldrenes hjelp, kan oppleves verre enn ingen venner.» (side 8)

Om å tillate fravær

«Ulike målsettinger og koder gjelder som regulering av samhandlinger på skoleveien, i skolegården, i korridorene, i klasserommene og friminuttene. I en kontinuerlig prosess fortolker og forhandler barna om disse prinsippene eller reglene (Hundeide, 2003). Fravær fra denne fortolkning og disse forhandlinger reduserer barnets erfaringer og svekker kompetansen. Disse fortolknings- og forhandlingsprosesser er hele tiden i utvikling og endring og forutsetter at man deltar for å kunne vite hva som gjelder nå. Derfor vil barnet etter fraværet ofte ikke kjenne seg helt igjen, eller være trygg på 'hvilke regler som gjelder,' noe som kan skape ny usikkerhet og føre til en svakere selvrepresentasjon enn tidligere og vanskeliggjøre rehabiliteringen i klassen.» (side 9)

Om å gi hjemmeundervisning

«Spørsmål om hjemmeundervisning kommer ofte opp fordi man tenker at barnet ikke må gå glipp av selve undervisningen. Dette er et tiltak som en finner lite støtte for i litteraturen der en peker på at hjemmeundervisning vil kunne fastlåse situasjonen. Unntaksvis bør en allikevel kunne vurdere det som et avgrenset tiltak og som en hjelp til å styrke relasjonen til en lærer og derved også båndet til skolen.» (side 10)